

## Arrest

nr. 118 892 van 14 februari 2014  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

## 2. Over de ontvankelijkheid

### 2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 10 september 2013 het volgende gesteld:

*“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.*

*Uit artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.*

*Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.*

*In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.*

*Het betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 19 van voormeld Handvest, dat een verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, in het algemeen verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en kort elementen van haar asielrelaas herhaalt waarvan zij meent dat deze wel degelijk voldoende ernstig zijn om te kwalificeren als vernederende behandeling in de zin van voormelde artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 maart 2013 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 1 juli 2013 met nummer 106 190 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Minstens laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze louter herhaalde elementen van haar asielrelaas een begin van bewijs met betrekking tot*

*de door haar opgeworpen schendingen zouden uitmaken. Een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”*

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 september 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar de stukken. In de tweede plaats, in antwoord op de beschikking, wenst zij toe te voegen dat artikel 7 van de vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid inhoudt. Het is wel zo dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren, of in welbepaalde gevallen moet afleveren, maar steeds na voorafgaande beoordeling of het bevel niet in strijd is met hogere, meer voordelige internationale bepalingen, en dit is *in casu* niet gebeurd. Hier heeft zij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet ingediend, deze is nog hangende, en zelfs indien al een beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn genomen, heeft dit geen gevolg, want een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde. Volgens de verwerende partij is er onderzoek gebeurd naar mogelijke mishandelingen bij terugkeer, zij verwijst daarbij naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar artikel 3 levert een veel ruimere bescherming op dan de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld geweest, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dus de verwerende partij kan niet zeggen, zoals ze doet in haar nota, dat mogelijke mishandelingen bij terugkeer reeds onderzocht zijn, want over een bepaald onderdeel, nl. de bescherming verleend door artikel 9ter, is geen onderzoek gebeurd.

De verwerende partij stelt dat er geen verwijzing naar “9ter” is in het verzoekschrift. Met betrekking tot het bevel stelt zij dat dit genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, artikel 75 van het vreemdelingenbesluit, dat er een verschil is tussen de afgifte en de uitvoering van een bevel, dat op het moment van de uitvoering rekening gehouden wordt met de omstandigheden van de zaak en dat dit nu nog niet aan de orde is.

De verzoekende partij repliceert dat zij hier op zitting een reactie geeft op de beschikking en dat zij dit nog niet kon in het verzoekschrift. Aangaande de verwijzing naar het vreemdelingenbesluit stelt zij dat een lagere rechtsnorm een hogere rechtsnorm niet kan wijzigen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

*In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 22 oktober 2013 aan dat *in casu* niet werd nagegaan of de bestreden beslissing niet in strijd is met “*hogere, meer voordelige internationale bepalingen*” en duidt zij bij verwijzing naar een volgens haar verklaringen hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet, op de bescherming geboden door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) die ruimer is dan het naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en deze Raad geleverde onderzoek in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat niet kan worden gesteld dat mogelijke mishandelingen bij terugkeer reeds onderzocht zijn daar betreffende de bescherming verleend door artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen onderzoek is gebeurd. Uit wat hierna volgt, blijkt echter dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 28 januari 2014 geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 18 november 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

2.5.1 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar *“de stukken”* en duidt op de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM, wordt aldus in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 10 september 2013 wordt gesteld. De Raad wijst erop dat in de beschikking van 10 september 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van, onder meer, artikel 3 van het EVRM zoals aangevoerd in haar verzoekschrift weerhouden werd. In voormelde beschikking werd uitdrukkelijk aangegeven dat het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nut kan opleveren. Zo werd in de beschikking gewezen op het volgende: *“Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, in het algemeen verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en kort elementen van haar asielrelaas herhaalt waarvan zij meent dat deze wel degelijk voldoende ernstig zijn om te kwalificeren als vernederende behandeling in de zin van voormelde artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loop te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 maart 2013 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 1 juli 2013 met nummer 106 190 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Minstens laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze louter herhaalde elementen van haar asielrelaas een begin van bewijs met betrekking tot de door haar opgeworpen schendingen zouden uitmaken. Een schending van artikel 3 van het EVRM (...) wordt niet aannemelijk gemaakt.”* Het is hierbij duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere herhalen van een aspect van haar verzoekschrift, met name de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, en zij bij het verwijzen naar *“de stukken”* en de loutere ponering dat *in casu* niet werd nagegaan of de bestreden beslissing niet in strijd is met *“hogere, meer voordelige internationale bepalingen”* de in dit licht aangevoerde elementen herneemt, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 10 september 2013 werd aangegeven, noch maakt zij aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te hebben ingediend, die hangende is, en zij hierbij betoogt dat de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan het naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en deze Raad geleverde onderzoek in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat niet kan worden gesteld dat mogelijke mishandelingen bij terugkeer reeds onderzocht zijn daar betreffende de bescherming verleend door artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen onderzoek is gebeurd, stelt de Raad vervolgens vast dat noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de elektronische rol van de Raad, blijkt als zou de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Zij toont dit evenmin aan. Overigens dient evenzeer opgemerkt dat de verzoekende partij in antwoord op de

opmerking van de verwerende partij ter terechtzitting dat haar verzoekschrift geen verwijzing naar “9ter” bevat, zelf repliceert “dat zij hier op zitting een reactie geeft op de beschikking en dat zij dit nog niet kon in het verzoekschrift”. De Raad onderstreept dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het kan de verwerende partij hoe dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat een en ander anders zou zijn gelopen. Daarnaast verhindert niets een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, ingeval medische redenen een terugkeer zouden verhinderen.

De Raad wijst er verder op dat de wetgever voor ernstig zieke vreemdelingen heeft gekozen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naast de asielprocedure. De Raad onderstreept aldus dat een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf twee van elkaar te onderscheiden aanvragen zijn, met afzonderlijke procedures. Gezien de verzoekende partij zelf voorhoudt ervoor te hebben gekozen twee verschillende aanvragen in te dienen, zijnde een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is het correct dat hierover ook twee verschillende beslissingen zullen worden genomen. Het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen zou hebben ingediend, heeft aldus geenszins tot gevolg dat geen standpunt kan worden ingenomen omtrent het asielverzoek van een vreemdeling en verhindert evenmin dat het bestuur daaropvolgend - bij de vaststelling dat de commissaris-generaal de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus had geweigerd én de verzoekende partij op dat tijdstip onregelmatig in België verbleef, overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing - derhalve overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft daarenboven geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling.

Hoe dan ook, beperkt de verzoekende partij zich te dezen, alwaar enkel de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de orde is, tot het loutere verwijzen naar een voorgehouden hangende aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen, maar brengt zij geen concrete gegevens aan, laat staan een begin van bewijs aangaande een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien maakt zij bij dit (rechts)theoretisch betoog omtrent artikel 3 van het EVRM op geen enkele manier duidelijk op welke wijze een medische problematiek een schending van voornoemd artikel 3 zou moeten aantonen. De Raad kan, gelet op het voorgaande, slechts vaststellen dat de verzoekende partij nalaat te dezen in het licht van haar betoog ter terechtzitting enige aanwijzing te geven over de elementen die een ruimer, dan wel ander of vollediger onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven ruimere bescherming van artikel 3 van het EVRM zouden aantonen. Het komt de verzoekende partij immers toe dergelijke schending aan te brengen én met concrete gegevens uiteen te zetten en aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, Rusland, waar zij *in casu* in gebreke blijft. Dienvolgens kan aan de verwerende partij niet verweten worden geen nader onderzoek te hebben verricht, wat zij niet kan doen bij gebreke aan medewerking van de verzoekende partij. Overigens weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen volgende uit het onderzoek in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet naar aanleiding van haar asielaanvraag, meer bepaald de vaststellingen van het arrest van de Raad van 1 juli 2013 met nummer 106 190, waaraan kracht van gewijsde kleeft, en dit in navolging van de beslissing van 8 maart 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, dan wel op de Raad, kan niet gevolgd worden. Een miskennis van artikel 3 van het EVRM kan hierbij niet vastgesteld worden.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikt over het vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteits-onderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Er dient overigens op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie ten gronde te beoordelen.

Er wordt volledigheidshalve nog op gewezen dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 22 oktober 2013 stelt te verwijzen naar “de stukken”, het duidelijk is dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar “de stukken”, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Daarnaast dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar schriftelijke opmerkingen in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. Immers is niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant.

Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

### 3. korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET